

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Calumniator.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

SED ad aurem potius transeamus, quæ iisdem in sacris literis hieroglyphicum est Obedientiæ, ubi præcipue Moses, secundo immolato arietate, sacrificio quod *Explicationis* LXX. dixerunt, alii, *Consummationis*, vel, ut vulgata habet editio, *In consecratione sacerdotum*: aliis rite factis, insuper de hostiæ huiusmodi sanguine extremum dexteræ auriculæ tum Aaronis, tum filiorum ejus tetigit: quod ut interpretantur Theologi, ad obedientiam refertur, quam præstare debemus Domino, memores scilicet Adamum propter relictam abjectamque obedientiam, paradiso ejectum, & solum verterea captum. Agnovere hieroglyphicum nostri etiam Poëtæ, ut Horatius:

Hor. prima
Epist.

*Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit,
Si modo cultura patientem accommodet aurem.*

Atque aliud etiam in Sermonibus:

Sat. 9. lib. 1.

Demitto auriculas, ut iniqua mentis assellat.

CONTUMACIA. CAP. XXXIV.

CONTRA vero, veluti auris ad aperta obedientiæ signum est, ita & obturata hieroglyphicum est contumaciæ, hominisque mandata detrectantis, idque sibi velle, quod apud Esaiam legimus: *Surdi clamantem audite*, Abscessam eam, sunt qui idem significare asserant: summoto quippe obedientiæ ministerio.

CALUMNIATOR. CAP. XXXV.

AD hæc, præter huiusmodi contumaciam Theologi per amputatam aurem accipiunt eum quoque qui de detractionibus & calumniis in alios oggestis delectantur, & turpium, impudicorumque sermonum lascivia capiuntur: proba vero consilia, & admonitiones de honesta & homine digna ratione vivendi, Cane pejus & Angue protinus averfantur. Carpocrates porro hæreticorum sceleratissimus, mala & bona omnia, non natura mala neque bona, sed opinione hominum ita vocari disputabat: ut quodcumque adlibuisset, id idemdem licere persuaderet, merito discipulos summæ dexteræ auris inusta particula præsignabant. Nam eodem modo, sed stigmate longè graviori eorum omnium non aures tantum, sed oculi etiam, & nasus, & os, atque lingua injuri deberent, qui detractionibus huiusmodi audiendis tempus infumunt. Hic, cum aliquantulum incensus esse videris, Læonius commotiunculam eam sedaturus ita sermonem excepit, Dum de extrema auris particula loqueris, Urbane, venit in mentem mihi recordationis hieroglyphicum, quod per pollicem & indicem ad infimam aurem appressos figuratur. Nam inter agalmata Ferdinandi secundi Neapolitani Regis, numus erat, in quo auris manu apprehendebatur. Commentum literæ ab altera parte declarabant, MNHΣΘH, ultima tamen litera parum conspicua: quod cum Maroniano quadam carmine,

Carpocratis
hæretici
impietas.

In Bucol.

Cynthius aurem

Vellit, & admonuit.

Consecrata enim auris est memoria. Hinc illud apud Plinium: *Est in aure ima memoria locus, quem magis gentes attestantur. Est post aurem æquæ dextera Nemeseos, quæ dea Latinum nomen non in Capitolio quædam in dem invenit, quo referimus tacto ore proximum à minimo digitum, veniam sermonis à Diis expressit, ne scilicet ejus memores nos ulcisci velim.* Observavi vero aurem in gemma quadam incisam, cuius extremam partem expansa manus pollice atque indice tantum leviter comprehendebat, literis identidem, quæ rei facerent interpretationem, adsculptis, ΜΗΜΟΝΕΤΣΩΝ. Id nonnulli aliis gemmis intarsi conati, cum literas nescirent, et diphthongi characteres invertere. Sed quod ultima syllaba nō per M Latinam expressere, sæpe in quibusdam numis eam pro Σ positam inspeximus, & nō vice versa loco M Latinæ. In numis autem multæ aliæ literæ dejectæ conspiciuntur, ut ε pro Β, τ pro Ε, & similia, quod ideo dictum volui, ne fallant impostores qui nova interdum opera, atque ea quidem depravata, pro veteribus venditare non erubescunt. Et vero Fuscus frater meus referebat, apud Angelum Colotium Bassum antiquarium Latinè Græcèque eruditissimum, Romæ viderat gemmam eodem sculptam signo, cujus inscriptio erat, ΜΝΗΜΟΝΕΤΕ, ut etiam superior. Ad huius hiero-

Plin. idem
lib. 28. c. 2.
Auris in dem invenit,
gemma in
cisa.

A hieroglyphici figmentum respexisse mihi videtur Ovidius eodem loco, quem supra citavi.
mus:

*Si quid erit de me incita quod voce loquaris,
Pendeat extrema mollis ab aure manus.*

FUTURUM OPUS, VEL QUID AGENDUM.

CAP. XXXVI.

Est & futuri operis indicium auris ad audiendum intenta, ab ejus dubio procul officio, in quo est *Vel arrepta* rei quædam formula. Auscultatio enim initium est & imago quædam operis quod aggressuri sunt. *ωλκ. σω.* mus: eoque spectant numismata tot cum inscriptione, ADLOCUTIO, in quibus milites obversis in *σιν.* tentisq; aditare auribus conspiciuntur.

DOCILITAS. CAP. XXXVII.

B Illa vero quæ de figura aurium à Physiognomicis traduntur, docilitatem, benignitatem, mansuetudinem ex auribus extantibus significare, faciunt quidem ad eorum doctrinam, sed ad negotium nostrum parum afferunt utilitatis.

INDOCILITAS. CAP. XXXVIII.

Perinde ac etiam pressas aures, & simiarum instar temporibus adhærescentes stuporis & imperitiæ, quæ doctrinam nullam admittant, signum esse perhibent: quæ si quis in hieroglyphicorum usum trahere voluerit, integrum unicuique dicimus, suo jure ludere.

DE LINGUA. CAP. XXXIX.

Sed ut ad linguam convertar, jam res exigit, quando quidem quod superius Urbanus de oculo linguæ subiecto ad perfectam sermonis rationem indicandam dixit, alterius ab eo non alieni admodum hieroglyphici. Lingua hæc, est manu prætenta. Nam qui per linguam sermonem articulati voce coargumentatum intelligebant, adjecta manu quæ illam comprehenderet, eloquentiam significabant. Sane quidem Hebræi per Lafon, quæ lingua est, sermonem intelligunt, ut forte *λαλειν* Græcis. A Dico verbo nimirum Latini Diguam olim appellavere, inde D litera in L mutata, Æolum more, Linguam fecimus: ut etiam Sellam, quæ prius à sedeo, sedda dicebatur. Ajunt tamen Grammatici veteres, Pompejum Magnum Diguam semper scribere solitum. Esto igitur sermo lingua, verum pronuntiatio manu, hoc est, artificii ope indiget, ut in usum deducatur, & appareat eloquentia. Nam manum operis esse symbolum unicuique manifestum est. Quicquid vero vel in judicando, vel in demonstrando, vel in deliberando contingit, nequaquam solo cogitationis termino continetur, sed in actione ipsa perficitur. Opus autem facere cum sit proprium manus, & ab ea prærogativa, potestatem etiam indicet, non absurde linguam manu rectam affinxere, in eloquentiæ significatum: quæ quidem, ut Maro canit, *regat discis animos, & temperet iras.* Speciem eam in aliquot obeliscis observas. Privatim vero manum quæ linguam comprehensam tenet ex marmore vetustissimo, ex aliqua statua nimirum avulsam, apud Vivem Hispanum Pontificium medicum Romæ Fuscus frater *En libr. 1. Manus linguam tenens.* conspexisse fatebatur. Sed ut ea, quæ ad hanc rem pertinent prosequamur, non improprio quorundam invento excogitatum est, hanc dicendi vim per linguam perforatam, à qua catenulæ quamplurimæ religatæ ad aures subsequenti multitudinis applicarentur, significare. Nam Herculem Galli *Ibidem tributum Mercurio.* fenem admodum, corpore tamen prævalido, crudo, viridique faciebant. Leonis spolio, clava pharetra, & arcu intento præditum, armatumq; eo gestu ut ingredi videretur: facie tamen in humerum conversa ad numerosam multitudinem, quæ gressum ejus subsequeretur, ad quorum omnium aures catenæ singulæ aureæ adjectæ essent, quæ mox in unum quasi nodum collectæ, in perforatam Herois, blando mansuetoque gestu hilarem ipsosque cæcus hominum ita catenis tractos sponte properare, quasi alius alium prævenire concertarent. Quod quidem, sive Gallorum fuit inventum, sive Lucianus ipse, qui rem conscripsit, qua erat ingenii felicitate, fabulam ex se commentus est, nihil meo judicio

E e e

c i o